

Ей самичъкъ византийский
Императоръ горделивъ
Съсъ корона позлатена
Иде бледъ и мълчаливъ.

Бърза той; богатства дивни
Носи хитриятъ Романъ —
Разпрострѣлъ се е предъ него
Симеоновиятъ станъ.

Стига до брѣга, излѣзва,
Па изпраща дарове.
Гледа: облакъ прахъ се дига,
Блѣската копья, щитове.

Идатъ храбритѣ войводи,
Иде самъ и Симеонъ.
Византиецътъ пристѣпи,
И направи му поклонъ.

Кирилъ Христовъ.

3.

Това бѣ точно преди хилядо години. После настана робство, освобождение, пакъ робство и пакъ освобождение, за да основемъ преди 50 години държавата на третото си царство.

Единъ великъ владѣтель на братския руски народъ се смили надъ нашитѣ робски страдания, извади мечъ и поведе храброто си воинство къмъ Балкана. Всички будни и смѣли българи се присъединиха къмъ него и съ дружно пролѣта кръвъ възвестиха отъ Шипка зората на нашата нова свобода.

Нека ние помнимъ славата на царъ Симеона и освободителното дѣло на руския царъ Александъръ II.

Нека благодаримъ и за примѣра, който сж ни оставили. И не само сега, когато празнуваме хилядогодишнината отъ Симеоновото царуване и петдесетогодишнината отъ освобождението на България — а винаги.

Снѣжко-Бѣлодрешко.